

Το θαύμα της Αγίας Ζώνης στην Έδεσσα

/ Ορθόδοξες Προβολές

Θα ήθελα να σάς διηγηθώ ένα θαύμα που έγινε κατά την διάρκεια έλευσης και παραμονής της Τιμίας Ζώνης της Θεοτόκου στην Έδεσσα.

Πάνω από μία δεκαετία ταλαιπωρούμαι με ένα πρόβλημα υγείας, που οι γιατροί ονομάζουν αρτηριοφλεβική επικοινωνία έξω καροτίδας. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα το ανεύρυσμα του αίματος να διοχετεύεται στην δεξιά πλευρά του προσώπου. Έτσι έφθασε να δημιουργηθεί ένας όγκος που υπερέβαινε τα 10 εκατοστά.

Οι γιατροί χαρακτήρισαν την πάθηση ως μοναδική στα παγκόσμια ιατρικά χρονικά και κανείς -τουλάχιστον στην Ελλάδα- δεν το ανελάμβανε. Πρόσφατα είχα βρεί ένα νοσοκομείο στην Αμερική, όμως τα χρήματα είναι πολλά.

Όταν λοιπόν ήρθε η Αγία Ζώνη, πήγα να προσκυνήσω με όση πίστη διέθετα στην ψυχή μου. Μόλις έφθασα πάνω από την Αγία Ζώνη, είπα μέσα μου: «Παναγία μου, αν θές κάνε το θαύμα σου, βοήθησέ με». Προσκύνησα και ακούμπησα το μέρος που υπάρχει το πρόβλημα. Στην συνέχεια στάθηκα όρθιος, για να παρακολουθήσω την συνέχεια της Αρχιερατικής Λειτουργίας. Κάποια στιγμή ένιωσα στην δεξιά πλευρά

του προσώπου μου συσπάσεις. Τις ένιωθα για πρώτη φορά και ήταν τόσο γλυκές που παρακάλαγα να συνεχιστούν, γιατί όσο και αν φανεί υπερβολικό, ένιωθα να μου αρέσει αυτό που γίνεται. Η πρώτη μου σκέψη ήταν: «Λες να άκουσε την προσευχή μου η Παναγία»; Αμέσως μετά ένιωσα μια γλυκιά χαλαρότητα σ' εκείνο το μέρος του προσώπου, όπως καμιά άλλη φορά.

Στο σπίτι διεπίστωσα το εξής εκπληκτικό. Για πρώτη φορά μετά από τρία χρόνια το δεξί μου μάτι δεν πιεζόταν από τον όγκο. Το κρατούσα ανοικτό και όχι κλειστό όπως παλαιότερα. Ο όγκος είχε μειωθεί και μάλιστα μπορούσα να μιλήσω καλύτερα, αφού πλέον δεν ήταν τόσο στραβό το στόμα μου. Παράλληλα ο κόμπος που υπήρχε στην έξω καροτίδα, τώρα είχε εξαφανιστεί.

Το συζήτησα με την γυναίκα μου που διαπίστωσε και εκείνη την διαφορά. Ευχαριστήσαμε την Παναγία και μιλήσαμε για θαύμα.

Την επόμενη μέρα ξαναπήγα στην Εκκλησία και προσκύνησα την Χάρη της. Μίλησα για όσα βίωσα σε έναν ιερέα για το θαύμα που ένιωσα. Το εκπληκτικό για μένα ήταν που όση ώρα μιλούσα στον ιερέα έκλαιγα. Έκλαιγα σαν μικρό παιδί. Δεν είχα ξανανιώσει ποτέ μου έτσι. Ακουγα παλαιότερα για θαύματα, όμως δεν έδινα σημασία και τώρα το βίωνα εγώ.

Συνάντησα ένα φίλο γιατρό που παρατήρησε την διαφορά. Του είπα μάλιστα: «Είναι φυσιολογικό ένα πράγμα που μεγαλώνει, ξαφνικά να υποχωρεί, έστω και για λίγα εκατοστά»; Μου απάντησε πώς όχι, δείχνοντας ιδιαίτερα εντυπωσιασμένος. Σαν γιατρός μου έδωσε την δική του εξήγηση. Μου είπε: «Μπορεί το σώμα να δώσει εντολή για να θρομβωθεί το σημείο που υπάρχει το πρόβλημα». Όταν βέβαια του εξήγησα τί είχε συμβεί έμεινε άφωνος.

Συνέχιζα να πηγαίνω καθημερινά και να προσκυνώ την Αγία Ζώνη. Σήμερα που σάς γράφω ο όγκος έχει μειωθεί ακόμη πιο πολύ. Δεν γνωρίζω ποιά θα είναι η εξέλιξη. Ωστόσο το γεγονός που βίωσα ήταν θαύμα για μένα και θα το λέω πάντα δοξάζοντας την Χάρη της.

Δεν με άλλαξε μόνο στο πρόβλημα, αλλά και σαν άνθρωπο. Ένιωσα να με αγγίζουν τα χέρια της Παναγίας. Μεγάλη η Χάρη της».

Με σεβασμό

Συμεών και Σοφία Σλατίνης- Έδεσσα 20-11-2004